

кмета на с. Алемъ-Кайралъ. Съ това писмо послѣдния искалъ да се испратятъ отъ тѣхното село 10 души съ пушки на поста на турската гравина и колкото е възможно по скоро и съ много патрони, защото на Атъ-Лиманъ излѣзли нѣкакви непознати хора съ параходъ и тръгнали за село Кюприя. Намѣстника този часъ заповѣдалъ да се повикатъ 10 души резервисти, у които имало пушки и да тръгнатъ незабавно, каквито правителствени пушки имало дѣйствително нѣколко въ селото имъ, а пакъ патрони нѣмало достатъчно, но понеже забравили били кои именно иматъ пушки отъ селянитѣ, той веднажга отишълъ въ селската канцелярия за да прѣглѣда списъка. Като излѣзълъ отъ канцелярията, за да отиде пакъ при намѣстника на дюкяна, видѣлъ прѣдъ дюгения обвиняемия Ботю Ив. Воденичаровъ, когото отпрѣди непознавалъ, съ фуражка на глава и въоръженъ съ пушка Винчестеръ и отъ страната си ималъ авджийски рогъ. Той въ това врѣме, понеже билъ облѣченъ съ шинелъ, Воденичаровъ попиталъ стоящия тамъ: „да не е този стражаръ“? а тѣ му отговорили: „не, той е учителътъ ни“. Здрасти му казалъ Воденичаровъ, и той сѣщо му отговорилъ на това поздравление. Попиталъ го отъ гдѣ си? а той му отговорилъ: отъ Шипка рѣкълъ му Воденичаровъ и заминалъ за другия дюкянъ. Въ това врѣме като глѣдалъ подирѣ му, видѣлъ, че отъ тамъ иде капитанъ Набоковъ, бившия ротенъ командиръ въ Бургазската дружина, когото отпрѣди още познавалъ, а подиръ него и нѣколко души Черногогорци, събралъ се съ тѣхъ Воденичаровъ и дошли всички наедно при него. Той тогава още разбралъ, че тѣ не сѣ добри хора, защото имало заповѣдъ отъ правителството да ги прѣслѣдва. Съ идванието си още капитанъ Набоковъ се здрависалъ съ него, позналъ го и му рѣкълъ „Ела слѣдъ мене.“ И така той тръгналъ подирѣ му. Прѣдъ дюкяна обаче на Христодумъ Яневъ видѣлъ единъ воененъ чловѣкъ, къмъ когото като обърналъ поглѣдитѣ си, позналъ го, че е билъ бившия свѣщенникъ Черногогорецъ въ Айтосъ, здрависали се съ него и го ввелъ въ дюкяна. Въ дюкяна тогава видѣлъ капитанъ Бояновъ, Горанова, Константина Попцова, Айтозлийчето и другъ единъ непознатъ нему, и Бояновъ този часъ го позналъ и го попиталъ: „А бе Василе: какво диришъ тука?“ „Учителъ съмъ, отговорилъ му той.“ „Имате ли като за насъ хора?“ попиталъ го Бояновъ. Той му отговорилъ „може да се намѣрятъ.“ Познали го така сѣщо и Горановъ и Кон-